

Nagyapámat Voronyezs közelében ölték meg '43 januárjában. Visszavonulás közben jól megszórták őket. Állítólag tizenöt skulóval lyuggatták ki. A háború után egy katonatárs a nagyanyámnak küldött levelében azt írta, hogy a

74 Nagy Balázs

VORONYEVS

nagyapám igazi hős volt. Nem tudom, igaz-e, vagy csak kedveskedésből írta, azért, mert így szokás. Lehet, hogy nem is volt akkora hős. Lehet, hogy menekült, és hátba lőt-

ték. Mindenesetre apám nagyon büszke volt rá, annak ellenére, hogy félárvakét nőtt fel, és nagyanyámmal nagyon nehezen éltek a háború után.

Sohasem gondoltam volna, hogy talán én is Voronyezsben végzem, cirka nyolcvan évvel később. Úgy, hogy nem hősként tekintenek majd rám, hanem mint egy idiótára, aki olyanba ütötte az orrát, amibe nem kellett volna.

Persze, voltak előjelek. A tizenkilenc se volt jó évem, de az idei, a kétezerhúszas kész katasztrófa volt. Már áprilisra komoly mínuszba kerültem. Három hónap alatt közel félmilliót buktam. Újévkor megfogadtam magamnak, hogy visszaveszek a tempóból, de nem sikerült leállnom. A függőségeimért drágán megfizettem. Odalett minden, amiért érdemes lenne életben maradnom.

Évek óta nyomtam a tippmixet és a sportfogadás minden válfaját, kisebb-nagyobb sikerrel. Sportújságíróként szinte kötelezőnek éreztem, hogy fogadjak. A lovit, amin a legtöbbet buktam, romantikus daczból űztem. Azt hittem, ez kiemel a sok béna tippmixelő közül. Ezzel hízelegtem magamnak, és közben úgy gondoltam, hogy körbeleng valami aranyfüst, egy vatesz vagyok, egy mágus.

Annak ellenére, hogy dőlt a lé, egy percig sem gondoltam, hogy csak ebből meg tudnék élni. Sokáig pluszban voltam, mert óvatosan játszottam. Csak a tutira tettem. Aztán egyszer csak fordult a szerencse. Mert a szerencse ilyen. A tutik többé nem voltak tutik. Hamar lenulláztam magam. Mikor a szüleim behúzták a féket, és többet nem segítettek ki, kétségbe estem. Az utolsó fillérjeimmel játszottam, és fogadtam mindenre. A legnagyobb szorzókat kerestem. A sorozatos bukások ellenére hittem benne, hogy bár a profi statisztikám és a holtbiztos tippjeim cserben hagytak, a vakszerencse megkegyelmez, és mellém áll.

Aztán jött a pandémia. Sorra tűntek el a sportesemények. Aggódni kezdtem. Sportújságíró voltam, ebből éltem. Ültünk bent a többiekkel a szerkesztőségben, és unalmunkban egymást piszkáltuk.

– Most miről fogunk írni? – kérdeztük a főszerkesztőt.

– Lesz téma, nyugodjatok meg – mondta. – De átállunk online melóra. És összehúzzuk a nadrágszíjat.

Az első hónapot még élveztem is. Jól elvoltam melegítőnadrágban. Csak a sarki kisboltba jártam le, meg a trafikba dohányért. Kiálltam a balkonra, néztem az üres Teréz körutat, és egyik cigit szívtam a másik után. Közben rendületlenül gyártottam a híreket. Napi tizenkét órát dolgoztam. Minden áldott nap, minden áldott cikkemmel megkevertem az átigazolási piacot. Lionel Messi-t eladtam a Bayern-nek, Dzsudzsákot a magyar másodosztályba számúztam. Volt, ami bejött, volt, ami nem. Annyira súlytalan volt az egész. Pár nap múlva írtam egy cáfolatot, majd igazságnak állítottam be egy újabb marhaságot. Még a Forma-1 és az országúti bringa is áldozatul esett a féktelen kreativitásomnak. Úgy működtem, mint egy szépíró.

Ha a főszerkesztő rábólintott a cikkekre, akkor felraktuk a netre, és a férfiak reggelente az általam kreált híreket olvasták a telefonjukon, a budin ülve. Volt, aki bosszankodott, volt, aki örült, de legalább az unalmukat sikerült elűznünk.

A munkán kívül halálra untam magam. A napjaim éppoly üresek voltak, mint a sportfogadási oldalak. Minden sport minden bajnoksága leállt. Nem volt mire fogadnom, és nem volt mit remélnem.

Legalább lett volna mellettem valaki. Adél már hónapokkal azelőtt lelépett, és magával vitte a kutyát is. Nem kárhoztatom, igaza van. Biztos unta a dolgaimat. Nem figyeltem rá eléggé. Hiába hívogattam, írtam neki. Tudtam, hogy ez nem büntetés. Ez a kapcsolat vége. Mégsem tudtam elengedni.

Május elején beindult az élet. Új fogadási tételek tűntek fel a sportfogadási oldalakon. Asztalitenisz, TP Cup, férfi egyes Oroszországból. Napi szinten legalább négyszáz mérkőzés. Meglepődtem, hogy pont az asztalitenisz ébred elsőnek. Furcsállottam. Addig a kupa nevével sem találkoztam. Kéteyeim ellenére gyorsan online fogadtam pár meccsre. Oziganov Gusev ellen? Kettes. Koroskov Semenko ellen? Egyes. Hasraütésszerűen, hatos, hetes kötésben, féltucatnyi meccset egyszerre megjátszva. Természetesen mind elbuktam. Hogy kik voltak ezek a sportolók, milyen statisztikával rendelkeztek, nem tudtam kideríteni. Annyit tudtam, hogy a legtöbb mérkőzést Voronyezsben játszották.

Felhívtam egy barátomat a Magyar Asztalitenisz Szövetségnél. Elmeséltem neki, mi a helyzet, és kérdeztem, mennyit tud az orosz pingpongról, hallott-e már ezekről a sportolókról.

– Sosem hallottam róluk – mondta. – Ez csak valami amatőr bajnokság lehet. De amatőr meccsre nem lehet fogadni.

– Pedig ott vannak az oldalon.

– Kamu az egész! Aztán, ki tudja? Lehet, hogy most éli a voronyezsi pingpong a reneszánszát.

Egy hétig nyomoztam, miközben fogadtam is. Teljesen kiszámíthatatlan volt az egész. A szorzók olyan közel voltak egymáshoz, hogy rá
76 kellett jönnöm, itt valami tényleg nem stimmel. Nem létezik, hogy egy egész bajnokság ennyire egyenletes legyen. Emellett a meccsekről sem fotók, sem felvételek nem kerültek fel az internetre. Egyik haveromat megkértem, hogy a cirill betűs klaviatúráját és az orosz nyelvtudását állítsa hadrendbe. Minden hiába.

Úgy gondoltam, ez lesz az az ügy, ami kiemel a sportújságírás mocsarából. Teljesen bezsongtam. Hívogattam a főszerkesztőt, hadd vágjam sutba a home office-t, hadd mehessek ki Voronyezsbe.

– Minek? Hülyeség az egész. Senkit sem érdekel a pingpong – mondta, de én nem hagytam annyiban.

Kellett a sztori. Az sem érdekelt, hogy a határok le vannak zárva. Tudtam, hogy az egyik ismerősöm, aki az atomerőmű beruházáson dolgozik, a következő héten utazik a Novovoronyezs-i reaktorokat tanulmányozni. Bizonygattam, hogy velem, és a Roszatomos papírjaival gond nélkül kijutok.

Végül a főszerkesztő áldását adta rá. Sikerült meggyőzni, hogy ebből oltári nagy durranás lesz. Hogy hat év izzadtságzagú sportújságírás után nekem is jár egy kis oknyomozói munka.

– Menj, de ne nyírjanak ki – mondta.

Különgéppel repültünk Voronyezsbe. A gép tele volt mérnökökkel. Nem tudom, Bencének hogyan sikerült elintéznie, hogy én is felszállhassak rá, de senki sem akadékoskodott. Volt egy kis hőmérséklet ellenőrzés a repülőtéren, és harmincöt kilenccel már repültem is. Aztán újabb hőmérséklet ellenőrzés Voronyezsben, és harminchat hárommal már húzhattam is a kijárat felé a bőröndömet. Az energiaszektornak dübörögnie kell, így szóba sem került a két hét karantén.

A Zastava Hotelben szálltam meg. Tetszett a neve, és tetszettek az árai.

Bence szerzett nekem tolmácsot egy idősebb fizikus személyében, aki '89-ig Pakson élt, és dolgozott az erőműben. Pavel a hetvenes évei elején járó nyugdíjas volt. Kiváló fizikummal és fényes tar koponyával áldotta meg az ég, amit hosszú szakállal próbált kompenzálni. Borzasztó erős akcentussal beszélt a magyart. Mikor telefonon egyeztettünk, meghívott magához vacsorázni. Érkezésem estéjén fogtam egy taxit, és átkocsikáztam hozzá. Egy lepukkant kis garzonban lakott egy panelházas környéken. Látszott, hogy ritkán fogad vendégeket. Örült, hogy valakinek elmesélheti a régi paksi emlékeit. Kiderült, hogy lépcsőházsomszédok voltunk, amikor én öt éves voltam, ő pedig harmincnyolc. Nem csoda, hogy nem emlékeztünk egymásra.

Kiderült, hogy nem tud főzni, de remélte, hogy én tudok. Csalódnia kellett, hiszen én sem tudok. Mindez cseppet sem zavart minket. Néhány óra beszélgetés és egy üveg vodka után már én is orosz akcentussal beszéltem a magyart. Őt ez szerfelett mulattatta, és nagyon jó barátok lettünk.

Küldetésemről csak annyit árultam el neki, hogy cikket írok az orosz asztaliteniszről. Gondoltam, ha felhívom a helyi sportklubokat, lapokat, rögtön megtudom, hol rendezik azt a bizonyos TP Kupát. Egyszerűnek tűnt. Odamegyek, megnézem, mi a helyzet, mintha én lennék Hunter S. Thompson, aztán „gonzo” stílusban írok belőle valamit. A cél némi valóság, fikcióval habosítva.

Pavel szíves örömezt telefonálgatott a kedvemért. De a kezdeti lelkesedése hamar alábbhagyott. Miután felhívta az exneje új férjének az exfeleségét, aki a helyi lap sportrovatánál dolgozott, azt mondta, legjobb lesz, ha elfelejtem az ügyet. Megpróbált lebeszélni, de nem azért utaztam ennyit, hogy hazakullogjak. A „miért ne mennék oda” kérdésekre csak annyit válaszolt, „majd meglátod”.

– Ha ott vagyunk, csak Te menni be. Egyedül – mondta.

– Úgy lesz – ígértem meg.

Autóba vágtuk magunkat, és öregurasan elgurultunk a város északi részébe, a Plekhanov vasútvonalon túlra. Hatalmas, csarnokszerű épületek és tizenöt emeletes panelházak tömbjei váltották egymást. A fák már mind zöldbe borultak, és a szélvédőn át kellemesen melegítette a Nap az arcomat, mégis olyan ridegnek tűnt minden. Rossz előérzetem volt.

Végül a Bryanskaya utcában megálltunk egy kedves, háromszintes téglapépület előtt.

– Ez az! – mutatott rá az épületre Pavel. – Figyelj, ezt add nekik. Ha van problem. Csak akkor – mondta, és a kezembe nyomott egy papírlapot, amire ceruzával cirill betűk voltak felírva.

– Köszönöm. – Átvettem, összehajtogattam, és bedugtam a farzsebbe. – Megvársz? – kérdeztem tőle.

– Da – bólogatott. – Húsz minuta van. Ne maradni tovább. Én parkol oda.

Amit Pavel nem tudhatott, hogy van egy nyelvfordító applikáció a telefonomon, amivel elég jól elboldogultam idegennyelvi környezetben. Miután kiszálltam az autóból, és beléptem az épület külső ajtaján, rögtön előhúztam a zsebemből a papírfecnit, amit adott. Bepötyögtem a cirill betűket a mobilomba. Az volt oda írva, hogy „*Ember bolond. Pingpong szeretne egy rövid.*”

Fogalmam sem volt, mit akar ez jelenteni. Nem volt időm töprengeni, így is sok időm ment el a betűk kiguberálásával. Egy idősebb hölgy lépett hozzám, és hadarni kezdett. Gondoltam, ő csakis a portás lehet. A belső ajtót

nyitó mágneskártya a nyakában lógott. Úgy csináltam, mintha asztaliteniszeznék, és szótagolva mondtam, hogy ping-pong. Erre bólogatni kezdett, és intett, hogy kövessem.

78 Szűk folyosókon vezetett át, melyekből jobbra-balra néhány ágyas szobák nyíltak. A szerényen berendezett szobákban, kórházi ágyakon idős emberek feküdtek, és a falra rögzített tévét bámulták. Amikor egy velünk szembejövő öregúr a kezem után nyúlt, és azt kérdezte tőlem, „*Misa, ty eto, Misa*”, akkor jöttem rá, hogy egy idősek otthonában vagyok. Az asszony lefejtette az öreg ujjait a karomról, és húzott magával, végig a folyosón, ki egy gyomos udvarra, aminek a másik oldalán egy csarnokszerű, lapos épület állt.

Az épület előtt két pufidzsekis férfi várakozott. Nem voltak nagyobbak nálam, a válluk sem volt szélesebb, de abból, ahogy elpöckölték a cigarettát, és megindultak felém, tudtam, hogy bajban vagyok. Én sohasem tudtam volna egy cigicsikket ilyen messzire pöckölni. Az egyik, a sötétebb bőrű, szakállas fickó kiabálni kezdett az idős asszonnyal. Az meghunyászkodva válaszolgatott neki valamit. Szívesen elővettem volna a telefonomat a mobilapplikációval, hogy rendezzem a helyzetet, de nem hiszem, hogy a kríziskezeléshez elég gyorsan működött volna. Inkább előkaptam a farzsebemből a Pavel által írt fecnit, majd a nyugodtabb, alacsonyabb srác kezébe nyomtam.

Miután mindketten elolvasták, a szakállas a vállamra csapott. A csarnok ajtajára mutatott, és lökött rajtam egyet. Nem volt más választásom, mennem kellett. Igyekeztem vidámnak látszani. Szinte siettem, mint aki nem bír magával, mint aki máris játszani szeretne.

Odabent, a lepukkant csarnokban a kopott, felázott parkettára felállított tucatnyi pingpongasztal előtt kéttucatnyi idős úr totyogott ütővel a kezében. Semmi melegítőalsó, semmi sportkrémszag, semmi klubjelzés. Kéttucatnyi szakadt öreg pizsamában, szobapapucsban, ahogy lassan, mindenféle érzelemkitörés nélkül ütögetik egymásnak a labdát a tetőablakon át beszűrődő lágy fényben. Egy lépés jobbra, egy lépés balra. Szolid délutáni átmozgató edzésnek tűnt az egész.

A fal mellett egy hosszú asztal mögött két fiatal srác ült. Egyszerre több laptopon dolgoztak. Tudtam, hogy azok a meccsek, melyekre a múlt héten fogadtam, mind innen kerültek fel a világhálóra.

Sohasem voltam jó közgazdaságtanból, mégis, egy pillanat alatt összeállt a kép. Kereslet és kínálat, ennyiről szólt az egész. Tudták, mi hiányzik a piacról, és ők szállították az árut. Az, hogy közben jól megszédtek magukat a fogadási csaláson, senkit sem érdekelt. Pár nyeszlett öregúr pingpongozott egy kicsit egymással. Érthető, hogy az odds-ok közel voltak egymáshoz, hiszen mindegyik játékos egy emberi roncsalmaz volt. Előre megmondani, ki lesz a nyertes, szinte lehetetlennek tűnt.

Esküdni mertem volna, hogy még állami támogatást is kaptak a sport-szervezői tevékenységük után.

Még két férfi jelent meg mögöttem, és feszült szópárbaj alakult ki köztük és a másik kettő között. Amikor az egyik mérkőzés véget ért, a korábbi szakállas odalökdösött az egyik asztalhoz, és egy ütőt nyomott a kezembe. Az asztal másik végén álló kisöreg el akart sétálni, de a férfi intett neki, hogy maradjon, és szerválgjon. 79

Nagyon kellemetlen volt. Meccset kellett játszanom egy öreggel, akinek fogalma sem volt arról, hogy mi történik. Ügyesen szervált, de a lassú, magas labdáit először túl gyorsan ütöttem vissza. A kisöreg hiába igyekezett, hogy vissza tudja őket ütni. A labda minduntalan elgurult vagy végigpattogott a parkettán, nagy hangzavart okozva a kínos csendben. A mögöttem álló férfiak úgy nevettek, mint a hiénák. Próbáltam lassítani a tempón, és mindig magasra visszaütni, de az öreg hamar elfáradt, és egy szélről visszaadott labda után elesett.

Ekkor kezdtek el verni.

Valamelyik a tarkómra húzott egyet a tenyere élével. Amikor megfordultam, hogy védekezzek, fellöktek az asztalra, és ütni kezdtek. Az asztal hamar megadta magát, és összecsuclott alattam. Nem vesződtek azzal, hogy felállítsanak. Rugdosni kezdtek. Próbáltam védeni a fejem és az oldalam, de akkor a hasamba tapostak. Alig kaptam levegőt. Iszonyatos fájdalmat és forróságot éreztem.

Mikor feladtam, és nem védekeztem tovább, abbahagyták. Átkutatták a zsebeimet, és megtalálták az újságíró igazolványomat. Az egyik azt mondta, hogy „Press”, aztán azt, hogy „Vengerskiy.” Elvették a telefonomat is. Azt hittem, ott rögtön lelőnek.

Aztán kiabálást hallottam. Bár csöngött a fülem, felismertem Pavel hangját. Mindenki feltette a kezét. Éreztem, hogy valaki felhúz.

– Menni. Sietni. Nincs idő – mondta Pavel. Pisztolý volt a kezében, amit valamiért teljesen természetesnek találtam.

A hónom alá nyúlt, és vitt magával. Alig láttam valamit. Véres volt a fejem, és nem tudtam ráállni a bal lábamra.

Pavel tovább kiabált. Hallottam, hogy valakik kulcsokkal zörögnek. Valaki bezárta az ajtót utánunk.

– Náluk vannak a papírjaim – próbáltam mondani neki nyögdecselve.

– Príma! – kiáltott fel.

Nem emlékszem a visszaútra. Nem a szállodába vitt, hanem a lakására. Arra eszméltem, hogy fekszek az ágyában. A sebeimet tapogattam. Lefertőtlenítette, és bekötözte őket. A felduzzadt arcomra kent valami krémet, ami nagyon bűdös volt. Az ágy mellett az éjjeliszekrényen egy pohár víz volt, és

Pavel pisztolya. Kínok között ültem fel, hogy megigyam a vizet. Kimentem a mellékesbe, és felfedeztem, hogy véreset vizelek.

Újra elaludtam. Mikor felébredtem, egy idős nő állt felettem. Egy sporttáska volt a kezében. Nagyon magas volt, és nagyon zaklatottnak
80 tűnt. Felültem az ágyon. Egy cetlire írva egy üzenetet nyújtott át nekem. Pavel írta, hogy nem kell megijednem, a nő, aki előttem áll, az exfelesége. Ő maga nem mert idejönni, mert fél, hogy figyelik. Hívta Bencét, aki ígéri, kitalál valamit, és hazajuttat. És meg ne próbáljam felhívni a helyi rendőrséget vagy a konzulátust. Csak tartsak ki, és Bencén kívül másnak ne nyissak ajtót.

A nő elment, és otthagyta a sporttáskát, amiben a laptopom volt. Mellette némi élelem és fájdalomcsillapító. Négy bogyót nyeltem le a túlklorozott csapvízzel.

Bekapcsoltam a laptopom. Nagyon lassan gépelni kezdtem. Írtam a police.hu-ra, könyörögtem, hogy mentsenek meg. Írtam anyámnak, hogy vasárnap elmegyek hozzájuk ebédelni. Visszaírt, hogy inkább maradjak otthon, mert apám nagyon fél a koronavírustól.

Messengeren megcsörgettem a főnökömet, de kinyomta. Bence sem volt elérhető. Végül rászántam magam, és írtam Adélnak is. A gép kamerájával lőttem egy fotót, és elküldtem neki. Jól látszottak rajta a sebeim, hogy az orrom be van törve. Megírtam neki, hogy nem kell aggódnia, ezentúl nem fogok horkolni az orrsövényferdülés miatt. Legalább azt helyre tették a jobb-horgok. Láttam, hogy látta a képet, és látta az üzenetet, mégsem írt vissza. Vártam, hogy történjen valami, és közben nekiálltam megírni ezt a történetet.

Már a végén járok, ha ezt tekintjük a végének, de még mindig várok. Arra, hogy Bence kopogjon, hogy visszaírjanak a police.hu-ról, hogy a pu-fidzsekis srácok rám rúgják az ajtót.

Vagy, hogy végre legyen merszem kézbe venni azt a pisztolyt.